

Kịch bản: “Hãy ra đi như người Samari nhân hậu”

Dẫn: Theo bối cảnh lịch sử thời Chúa Giêsu, người dân Samari bị đồ kỵ và khinh miệt như là kẻ thù trong mắt của người Do Thái. Lúc ấy, ngày càng ít người gặp gỡ hay tiếp xúc với người Samari, hoặc ngay cả nghe nói về họ. Hầu như không còn ai lưu ý đến sự tồn tại của họ.

Dẫn: Chúa Giê-su đã nhiều lần bênh vực những người bị hắt hủi và khinh miệt trong xã hội, Ngài đặc biệt chú trọng đề cao đến sự hòa hợp giữa các dân tộc, giúp chúng ta nhận ra ai là người thân cận và chúng ta biết phải làm gì để hy vọng về sự sống đời đời.

Mở màn, nhạc nền nhẹ nhàng bật lên, Chúa Giêsu cùng các môn đệ vui vẻ tiến vào sân khấu.

Nhân vật Chúa Giêsu đi khoảng giữa, tay khoác vai vừa đi vừa trò chuyện với các tông đồ.

Nhân vật các tông đồ và dân chúng khoảng 5-6 người, nếu đủ diễn viên thì chọn đông hơn.

Sau khi Chúa Giêsu và các môn đệ tiến vào đến giữa sân khấu, các môn đệ ngồi xuống đất lắng nghe Chúa Giêsu giảng dạy. Lúc đó, Chúa Giêsu tiến ra giữa sân khấu, mắt hướng về cộng đoàn và bắt đầu giảng dạy.

Người biệt phái đứng nói chuyện với một trong số các tông đồ.

Dẫn: Trong suốt những ngày sống trên đất liền, Chúa Giê-su luôn bị những thầy thông giáo và người Phariseu theo đuổi, để cáo buộc ngài là gần gũi với những kẻ thu thuế và phường tội lỗi.

Người biệt phái: Ông nói với Thầy Giêsu của ông, sao các ông lại ăn uống với phường thu thuế và người tội lỗi?

Chúa Giêsu từ từ bước đến nói với người biệt phái rằng:

Chúa Giêsu: Nay ông, tôi nói ông nghe nè, người khỏe mạnh không cần thầy thuốc, nhưng là người đau ốm. Tôi không đến để gọi người công chính, nhưng để gọi kẻ có tội trở lại ăn năn.

Nói xong, Chúa Giêsu đứng ra giữa sân khấu, dang tay và hét lớn.

Chúa Giêsu: Thầy nói với anh em là những người đang nghe thầy đây:

“Hãy yêu kẻ thù và làm ơn cho kẻ ghét anh em, hãy chúc lành cho người nguyên rủa anh em và cầu nguyện cho kẻ vu khống anh em”

Chúa Giêsu: Và điều này nữa, ai xin thì hãy cho, ai lấy gì của anh em thì đừng đòi lại. Anh em muốn người ta làm gì cho mình, thì cũng hãy làm cho người ta như vậy.

Anh em hãy yêu kẻ thù, hãy làm ơn và cho vay mà chẳng hy vọng được đền trả. Như vậy, phần thưởng dành cho anh em ở trên trời sẽ thật lớn lao, và anh em sẽ là con Đấng tối cao vì người vẫn nhân hậu ngay cả với phường vô ơn và quân độc ác.

Nhạc nền, ngưng thoai khoảng 10-15 giây, Chúa Giêsu tiến chậm chậm quanh sân khấu, đang lúc đó có một ông đóng vai thầy tư tế đứng lên hỏi Chúa.

Dẫn: Chúa Giêsu đang giảng dạy, có một người thông luật trong đám đông đứng dậy hỏi thử Ngài.

Người biệt phái: Xin lỗi, thưa Thầy, tôi có một thắc mắc: Tôi phải làm gì để có được sự sống đời đời?

Chúa Giêsu: Ông là Thầy dạy luật phải không? Thế! Luật pháp Môsê dạy thế nào? Ông đọc trong đó như thế nào?

Người biệt phái: Luật pháp ghi rằng: “Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, và hết trí khôn người, và yêu mến người thân cận như chính mình”

Người thông luật tiến đến gần Chúa Giêsu hơn để nói và giải thích, hành động tay đưa lên trời, chỉ vào mình, chỉ vào đám đông tương ứng với lời thoai.

Chúa Giêsu: Ông trả lời đúng lắm, vậy thì ông cứ đi và thực hành như vậy, thì ông sẽ được sống đời đời.

Chúa Giêsu tiến đến gần, tay đưa lên chạm vai người thông luật, hành động tay chỉ xuống khán giả.

Người biệt phái: Nhưng ai là người thân cận của tôi?

Chúa Giêsu: Người thân cận của ông? Vậy, để tôi kể ông nghe dụ ngôn này.

Dẫn: Một người Do thái đi từ Giêrusalem xuống Giêricô để làm ăn, hành trình đơn độc nhưng đầy hy vọng, với ước mong chuyến đi này được bình an, công việc làm ăn được thuận lợi, và kiếm được chút đỉnh mang về cho gia đình.

Người Do thái lầm lũi tiến từ trong cánh gà đi ra, vai các theo một bì to, thể hiện dáng vẻ khó nhọc và mệt mỏi. Một tay cầm quạt giấy, dáng đi lom khom tiến vào giữa sân khấu, người Do thái đặt bì đồ xuống đất, lấy trong túi xách một chai nước, mở nắp và tu một hơi thật sâu.

Người do thái: Mệt quá, nghỉ dừng chân một lúc lấy sức đã. Lạ thật, chẳng đường từ Giêrusalem đến đây sao vắng vẻ thế nhỉ, sao nay ít người đi xuống Giêricô ghê.

Người Do thái nắp chai nước vào, vội vã dọn dẹp đồ đạc và ngược nhìn về phía trước:

Mà chắc vì trời cũng xế chiều rồi nên người ta ít qua lại, có lẽ mình cũng nên nhanh chân đến ngôi làng nhỏ trước mặt, kiếm tạm chỗ nào đó nghỉ trọ qua đêm, rồi mai lại tiếp tục hành trình. Chứ quãng đường này vắng vẻ quá, nghe nói dạo này hay có cướp. Cẩn thận khéo gặp phải cướp thì đúng toi mạng luôn.

Dẫn: Vừa đi thêm một đoạn thì anh ta gặp 3 tên cướp dữ tợn.

3 tên cướp tay cầm dao, dáng vẻ bặm trợn tiến từ cánh gà đối diện đi vào và dàn cảnh trấn áp người Do Thái. Lúc này, người Do thái tỏ vẻ sợ hãi, bước lui về phía sau và hô hoán.

Người Do thái: Các người, các người định làm gì đó, ta la lên bây giờ?

Tên cướp 1: Ha haha! Ông la đi, la to lên, la to nữa lên, xem có ai đến cứu ông không!

3 tên cướp lao vào giằng xéo nhằm cướp đoạt lấy túi xách và bì đựng đồ của người Do thái.

Người Do thái: Này này này! Đừng có làm liều nha! Các người định giờ trò mất dạy à? Bỏ tay ra khỏi người tôi ngay!

Tên cướp 1: Này lão già, có gì bỏ hết ra đây, khôn ngoan thì toàn mạng, chống cự thì liệu hồn. Ở chốn hoang vu thế này, chỉ có Chúa mới nghe thấy ông kêu thôi. Chúng bay đâu, lấy hết cho ta, đập gãy chân nó,...

3 tên cướp giằng co túi xách với người Do thái, căng quá 3 tên cướp lao vào đánh đập túi bụi, vừa đánh vừa hả hê nói.

3 tên cướp: Chết đi, chết đi này, đập chết nó đi anh em.

Sau khi người Do thái gục xuống không phản ứng, 1 trong 3 tên cướp can ngăn đồng đội lại và nói

Tên cướp 2: Thôi thôi thôi anh ơi, đánh thế thôi, nó nằm im rồi.

Tên cướp 3: Mình đánh nó hơi quá tay anh ạ, lỡ nó chết thì bỏ mẹ luôn. Nhưng, chắc chưa chết được đâu. Bây giờ, ta quăng nó vào lùm cây kia rồi đi nhanh anh ơi.

Tên cướp 1: Mẹ cái thằng này, đi cướp còn biết thương hại à, phen này ăn no rồi, chuồn thôi kéo có người sắp đến.

Tên cướp 1: Nó chắc chưa chết đâu, số nó đủ lớn thì sẽ có người cứu giúp, còn không thì mặc kệ, mình có chiến lợi phẩm đây rồi. Chuồn thôi bay ơi!

Dẫn: Chúng lột sạch người ấy, đánh đập như tử rồi thản nhiên bỏ đi, để lại người ấy nằm thừa sống thiếu chết bên vệ đường.

Người Do thái nằm im một lát rồi bò lết ra vị trí chính giữa sân khấu, tay với với trước sau.

Người Do thái: Lạy Chúa, xin cứu giúp con, con chết mất.

Dẫn: Tình cờ, có một người tư tế đi ngang qua, phát hiện thấy có người đang nằm thoi thóp bên vệ đường, người tư tế nhanh chân lại rồm rớm, nhưng không ngồi xuống xem tình hình người ấy, mà tiến thêm một đoạn rồi ngoái lại.

Người tư tế: Tội nghiệp cho anh ta, khổ thân, đi đường gặp ngay bọn cướp, bị chúng đánh cho ra nông nỗi này. Nhưng... tôi đang bận việc nhà Chúa, tôi không thể giúp anh được. Chúa ơi! Xin cứu giúp người bất hạnh này.

Người tư tế cử chỉ hành động tay và mắt ngược lên trời và chỉ vào người do thái bất hạnh khi lời thoại được phát lên tương ứng.

Người do thái ngược dậy, bò lồm cồm bám vào chân áo người tư tế và thều thào:

Người do thái: Ông ơi, làm ơn cứu giúp tôi với, ông ơi!

Người tư tế: Anh thông cảm, tôi không thể giúp anh được.

Dẫn: Nói thế rồi, người tư tế cũng thản nhiên bỏ đi. Một lát sau, cũng có một người Lêvi đi ngang qua.

Người do thái: Cứu! Cứu tôi với!

Người Lêvi cúi xuống xem tình hình của người Do thái đang nằm liệt và nói:

Người Lêvi: Ôi trời, anh bị sao thế này, cơ sự nào khiến anh ra nông nỗi này vậy?

Người do thái: Xin ông làm ơn cứu giúp tôi với, tôi bị cướp, chúng lấy hết tài sản của tôi và đánh tôi rồi bỏ đi, giúp tôi với, tôi hứa sẽ trả ơn ông!

Người Lêvi tỏ vẻ lo lắng và nhìn ngó xung quanh.

Người Lêvi: Anh bị cướp à? Bọn cướp khả năng còn ở quanh đây, tôi là người Lêvi, tôi không có một đồng bạc nào hết, chẳng may bọn cướp quay lại thì tôi cũng không giữ nổi mạng, ở đây chẳng an toàn chút nào, tôi phải đi đây.

Dẫn: Thế rồi người Lêvi cũng nhanh chân bước đi, bỏ lại người Do thái nằm lại bên đường. Trong lúc anh ta dường như tuyệt vọng, thì có một người Samaria đi ngang qua, ông ta nhìn thấy và chạnh lòng thương.

Người Samaria đi từ cánh gà đi ra, thấy thế liền chạy nhanh tới, vạch áo, xem tay, xem chân, xem lưng người bị thương.

Người Samaria: Anh bị sao thế này, ôi, thật may, anh ta còn sống. Vết thương này nặng quá, ai lại độc ác như vậy. Đánh người ta nửa sống nửa chết thế này, có lẽ bị bọn cướp tấn công rồi. Mình phải lau vết thương này trước đã.

Người Samaria mở túi xách, lấy ra một ít khăn mặt (khăn tẩm) để lau cho người bị thương. Lúc này, người Do thái chấp tay vái người Samaria và nói

Người do thái: Cảm ơn, cảm ơn anh đã giúp, bọn cướp có thể quay trở lại.

Người Samaria: Đúng, bọn chúng có thể quay trở lại, vậy nên, chúng ta hãy đi đến Giêricô, anh ráng lên một chút được không, tôi sẽ giúp anh.

Người do thái: Tôi, tôi sẽ cố, tôi đội ơn anh.

Dẫn: Thế rồi người Samaria dìu anh ta tới một quán trọ ven đường tại Giêricô. Trời mưa tầm tã, 2 người đàn ông xa lạ dắt dìu nhau đi trong lạnh buốt và tê tái.

Tới cửa quán, gọi cửa, lúc này trên sân khấu bố trí một cánh cửa giả làm cửa quán trọ.

Người Samaria: Ông chủ, ông chủ ơi, làm ơn cho chúng tôi một phòng nghỉ trọ qua đêm được không ạ?

Người chủ trọ mở cửa trong sự bất ngờ.

Người chủ trọ: Ôi trời ơi, sao thế này, nào để tôi giúp một tay, mau dìu anh ấy vào trong kéo trời mưa lạnh.

Người Samaria: Dạ, cảm ơn ông, mau giúp tôi một tay.

Sau khi đặt người bệnh xuống giường, lấy thuốc cho uống và băng bó, lúc này nhạc nền buồn nổi lên khoảng 10-15 giây, sau đó, người Samaria đứng lên nói với ông chủ.

Người Samaria: Tôi thật lòng xin cảm ơn ông đã cứu giúp, anh ấy bị cướp dọc đường, tôi cũng chỉ có một mình, nhìn thấy anh ấy thoi thóp bên đường tôi không thể nào không giúp, chỉ biết đưa anh ấy đi thật nhanh, may mắn thay có ông rủ lòng thương cho tôi và anh ấy tá túc qua đêm.

Người chủ trọ: Không có gì anh ơi, tôi cũng đâu nỡ lòng nào để 2 người ngoài trời lạnh giá. Nhìn anh ta kìa, sống dở chết dở thế này, không giúp anh ta thì lương tâm tôi cũng không đành. Anh ta chưa thể hồi phục ngay được, chi bằng cứ để anh ta ở đây thêm ít hôm, tôi sẽ tìm cách chữa trị cho anh ta.

Người Samaria: Ôi, ông thật tốt bụng, chi bằng thế này, tôi có việc gia đình cần giải quyết nên tôi phải đi. Đây là 2 quan tiền, ông vui lòng nhận cho và chữa trị cho anh ấy, nếu có tốn kém hơn, khi trở lại tôi sẽ gửi trả lại cho ông.

Người chủ trọ: Vâng, anh cứ đi công việc của anh, phần còn lại ở đây cứ an tâm giao cho tôi.

Người Samaria: Thật lòng tạ ơn anh, xin Thiên Chúa chúc lành cho anh.

Nói thế rồi, người Samaria từ biệt ra đi. Đức Giêsu và đám đông lại tiến vào sân khấu nối tiếp cảnh đầu tiên.

Chúa Giêsu: Anh em nghe câu chuyện vừa rồi, anh em nghĩ thế nào, này ông, vậy theo ông nghĩ, trong ba người đó, ai đã tỏ ra là người thân cận với người đã bị rơi vào tay kẻ cướp?

Người thông luật: Chính là kẻ đã thực thi lòng thương xót đối với người ấy

Chúa Giêsu: Chính xác, ông hãy đi và cũng làm như vậy.

Trong lúc lời dẫn và nhạc nền nổi lên, đội cử điệu mẫu trong đó bao gồm các diễn viên sẽ tiến ra sân khấu xếp hàng chuẩn bị cử điệu bài hát kết.

Dẫn: Kính thưa cộng đoàn, người thông luật xưa, qua dụ ngôn của Chúa, đã nhận ra ai là người thân cận bên mình. Còn trong thế giới ngày nay, ai là người thân cận của tôi? Phải chăng người thân cận với tôi chỉ là người cùng nhà, cùng nhóm, cùng tôn giáo, cùng quê hương, cùng lý tưởng.

Nhưng không, người thân của tôi đơn giản là những người già neo đơn, những mảnh đời bất hạnh, là người bạn chung phòng, là người hàng xóm mà tôi đang phải chịu đựng, là tất cả những ai đã và đang làm tôi đau khổ, tất cả đều có thể được tôi yêu thương, để rồi tình yêu ấy trở thành lòng thương xót vô bờ bến với hy vọng sự sống đời đời.

Hy vọng về sự sống đời đời khiến tôi dám bước tới, xích lại và ngồi xuống, làm người lạ nên quen, người xa nên gần, kẻ thù nên bạn. Hy vọng là luôn có một con tim biết nhói đau và rủ lòng thương trước những nỗi khổ của người khác.

Nhận ra người thân cận, không quan trọng bằng tỏ ra thân cận với mọi người, bằng lời nói, bằng việc làm, bằng cảm thông, đó chính là thái độ thực hành tôn giáo sống Tình Huynh Đệ đối với tha nhân và niềm hy vọng sự sống đời đời.

Nhạc kết: *đoạn cuối bài hát* **Hãy ra đi như người samari**